

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2007 r. — Hitachi i inni przeciwko Komisji

(Sprawa T-112/07)

(2007/C 129/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Hitachi Ltd (Tokyo, Japonia), Hitachi Europe Ltd (Maidenhead, Zjednoczone Królestwo), Japan AE Power Systems Corp. (Tokyo, Japonia) (przedstawiciele: adwokaci: M. Reynolds, P. Mansfield and D. Arts)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie, w jakim jest ona ich adresatem;
- w konsekwencji, umorzenie grzywien, które zostały na nie nałożone;
- posiłkowo, stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, w zakresie, w jakim dotyczy on każdej z nich, lub przynajmniej umorzenie lub obniżenie grzywien nałożonych na każdą z nich;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgodnie z art. 225 i 230 WE, skarżący wnieśli skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (Sprawa COMP/F/38.899 — Rozdzielnicze z izolacją gazową C(2006) 6762 wersja ostateczna), na podstawie której Komisja uznała skarżących oraz inne przedsiębiorstwa jako odpowiedzialnych za naruszenie art. 81 WE i art. 53 EOG, którego dopuścili się w sektorze rozdzielnic z izolacją gazową (zwanymi dalej „RIG”) zawierając szereg porozumień i uzgodnionych praktyk polegających na a) podziale rynku, b) przydzieleniu ilości i zachowaniu poszczególnych udziałów rynkowych, c) przyznaniu określonym producentom poszczególnych projektów RIG (ustalenie ofert przetargowych) oraz manipulowaniu procedurą przetargową w zakresie tych projektów, d) ustalaniu cen, e) zawieraniu porozumień w celu zaprzestania umów licencyjnych z podmiotami niebiorącymi udziału w kartelu oraz f) wymianie istotnych informacji rynkowych. Posiłkowo, skarżący wnoszą na podstawie art. 31 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ o umorzenie lub zmniejszenie grzywien, które zostały nałożone na każdego z nich.

Podstawy, na które powołują się skarżący wnosząc tą skargę można streścić w sposób następujący. Skarżący podnoszą naruszenie przez Komisję podstawowych zasad dotyczących prawa do obrony, naruszenie art. 2 rozporządzenia 1/2003 oraz art. 81 WE, jak również ogólnych zasad prawa wspólnotowego w sposób następujący:

W pierwszej kolejności, utrzymuje się, iż Komisja naruszyła przysługujące skarżącemu prawa do obrony, poprzez brak

udostępnienia przez nią pewnych rzekomo obciążających dowodów, jak również pewnych dokumentów, które mogłyby potencjalnie przyczynić się do uniewinnienia.

W drugiej kolejności, skarżący utrzymują, iż Komisja nie przedstawiła dowodów na występowanie naruszenia art. 81 ust. 1 WE zgodnie z tym co wynika w sposób wymagany prawem z art. 2 rozporządzenia 1/2003. W tym kontekście skarżący utrzymują w szczególności, iż Komisja nie przedstawiła dowodów na to, że omawiane europejskie i japońskie przedsiębiorstwa wypracowały wspólne podejście, zgodnie z tym co stwierdzono w decyzji lub, na to, że jakiegokolwiek wspólne podejście stanowiło porozumienie ograniczające i/lub praktykę ograniczającą.

W trzeciej kolejności, skarżący utrzymują, że Komisja nie przedstawiła dowodów na to, iż skarżący uczestniczyli w ciągłym i powtarzającym się naruszeniu.

W czwartej kolejności, Komisja dopuściła się najwyraźniej oczywistych błędów w ocenie grzywien nałożonych na skarżących dlatego, że nie oceniła szczególnej wagi rzekomego naruszenia, jakiego dopuścili się skarżący.

W piątej kolejności, Komisja dopuściła się w opinii skarżących oczywistych błędów dlatego, że dokonując ocenę grzywien nałożonych na skarżącą nie uwzględniła ona czynników nawiązujących do czasu trwania naruszenia.

Ostatecznie, skarżący utrzymują, że stosowana przez Komisję metoda oceny grzywien z uwzględnieniem współczynnika odstraszonego narusza ogólne zasady prawa wspólnotowego dotyczące równego traktowania i proporcjonalności, zarówno w odniesieniu do zagrożenia możliwości spowodowania przez skarżących jakiegokolwiek znaczącej szkody na rynku europejskim oraz nie uwzględnienia przez nich powtarzających się naruszeń.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1 z 4.1.2003, str. 1-25).

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2007 r. — Last Minute Network przeciwko OHIM — Last Minute Tour (LAST MINUTE TOUR)

(Sprawa T-114/07)

(2007/C 129/39)

Język, w którym została sporządzona skarga: angielski

Strony

Strona skarżąca: Last Minute Network Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Last Minute Tour SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 lutego 2007 r.;
- Stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego nr 1 552 231 w odniesieniu do klas 39 i 42;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy LAST MINUTE TOUR dla towarów i usług należących do klas 16, 39 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 552 231

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Last Minute Tour SpA

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Znak towarowy strony wnoszącej o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: krajowy niezarejestrowany słowny znak towarowy LASTMINUTE.COM dla usług należących do klas 39 i 42

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do usług należących do klas 39 i 42 i oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności w odniesieniu do towarów należących do klasy 16

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień i oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i ust. 4 rozporządzenia Rady nr 40/94, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie orzekła, że niezarejestrowany znak towarowy skarżącej nie daje jej prawa zakazywania używania w Zjednoczonym Królestwie zgłoszonego znaku towarowego oraz błędnie zastosowała kryteria ustalenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 13 kwietnia 2007 r. — Last Minute Network przeciwko OHIM — Last Minute Tour (LAST MINUTE TOUR)

(Sprawa T-115/07)

(2007/C 129/40)

Język, w którym została sporządzona skarga: angielski

Strony

Strona skarżąca: Last Minute Network Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: P. Brownlow, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Last Minute Tour SpA (Mediolan, Włochy)

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 8 lutego 2007 r.;
- Stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego nr 1 552 231 w odniesieniu do klasy 16;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: graficzny znak towarowy LAST MINUTE TOUR dla towarów i usług należących do klas 16, 39 i 42 — wspólnotowy znak towarowy nr 1 552 231

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Last Minute Tour SpA

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Znak towarowy strony wnoszącej o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: krajowy niezarejestrowany słowny znak towarowy LASTMINUTE.COM dla usług należących do klas 39 i 42

Decyzja Wydziału Unieważnień: stwierdzenie nieważności wspólnotowego znaku towarowego w odniesieniu do usług należących do klas 39 i 42 i oddalenie wniosku o stwierdzenie nieważności w odniesieniu do towarów należących do klasy 16

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania skarżącej, która wniosła o uchylenie decyzji Wydziału Unieważnień w części, w celu uzyskania stwierdzenia nieważności również w odniesieniu do towarów należących do klasy 16